

BELGIE-BELGIQUE

PB

8900 IEPER I

3/8/36

afgiftekantoor leper

**Schnabbelende journalisten: en bij ons?
Sociaal overleg rond freelancers wordt nu wel heel dringend
De VVJ presenteert: de Journalistenagenda 2005**

En verder:

Marc Van de Looverbosch over wildplassen in het Warandepark

Mark Vlaeminck over de lopers van de Wetstraat

Désirée De Poot over heksenjacht in het Brusselse parketgebouw

en Dirk Martens was liever architect geworden

De Journalist

m a g a z i n e v a n d e V V J

19 oktober 2004 - nummer 74 - v.u. pol deltour, IPC, résidence palace blok C - wetstraat 155 - 1040 Brussel



VAN DE REDACTIE

Marc Van de Looverbosch over de persmeute 3

ACTUEEL

Persconferentie vergeten? 4
 VVJ lanceert haar Journalistenagenda 2005 4
 Schnabbelende journalisten: hoe zit het in België? 5
 Nieuwe samenstelling Erkenningscommissie 2005-2009 5
 Sociaal overleg rond freelancers meer dan dringend 6
 Valse regularisering schijnzelfstandigen 6
 TV-hoofdredacteuren passen voor onthoofding 7
 Twee expo's in Antwerpen over journalistiek 8-9
 VVJ int lidgelden 2005 in november 10
 VVJ werkt aan uitbreiding vereniging 10
 Tips voor berichtgeving over geesteszieken 10

BOEKEN

9

MENS ACHTER HET NIEUWS

Dirk Martens (Het Nieuwsblad):
 'Was ik maar architect geworden' 13

RAAD VOOR DE JOURNALISTIEK

Over onzorgvuldige berichtgeving, hoor en wederhoor,
 rechtzetting en belangenvermenging 14-15

SCHEEF BEKEKEN

15

FORUM

Désirée De Poot (GvA):
 'Het Brusselse parket lust geen journalisten meer' 16-17

DE DEADLINE VOORBIJ

Mark Vlaeminck over de lopers van de Wetstraat 18

ONDER EMBARGO

19

*De boog moet niet altijd te gespannen staan.
 De pret is niet van de lucht tussen pers en politiek
 (Laurette Onkelinx) in deze woelige politieke tijden.
 (Foto voorcover: Tanguy Jockmans/PhotoNews)*



Journalist

MAGAZINE VAN DE
VLAAMSE VERENIGING VAN
BEROEPSJOURNALISTEN (VVJ)

COÖRDINATIE

Pol DELTOUR
pol.deltour@journalist.be
Luc STANDAERT

VASTE MEDEWERKERS

Jan BACKX
Kim DUCHATEAU
Marleen SLUYDTS
Johan VAN CUTSEM
Luc VANHEERENTALS
Mark VLAEMINCK
Photo News

REDACTIESECRETARIAAT EN ABONNEMENTEN

Résidence Palace
Blok C - Lokaal 2232
Wetstraat 155 - 1040 Brussel
Tel. 02/235.22.70
Fax 02/235.22.72
info@journalist.be
www.journalist.be

ABONNEMENTEN

Lisbeth MOONS
Zie adres hierboven
lisbeth.moons@journalist.be

PUBLICITEITSREGIE

Laurent COPPENS
laurentcoppens@tiscali.be

LAYOUT EN DRUK

Drukkerij Deman NV
Nijverheidslaan 5
8970 Poperinge
Tel. 057/33 67 21
Fax 057/33 40 18



Van de redactie

DE PERSMEUTE

Marc Van de Looverbosch

De voorbije weken draaide de 'Wetstraatpers' weer op volle toeren: journalisten, cameralui, fotografen, geluidsmensen, technici allerhande. In vaak moeilijke omstandigheden, surfend op de golven van de politiek. Ook hun nachtrust en vrije weekenden moesten er aan geloven. Velen hebben onredelijke werkuren geklopt, zonder op veel begrip te mogen rekenen van de mediahuizen of krantengroepen. Het zal wel bij de job horen, zeker? Als we dan de klachten horen van bijvoorbeeld de politie, die zaterdag- en zondagvergoedingen eist en compensaties voor onregelmatige diensten, dan komt de pers er maar bekaaid af. De werkdruk wordt alsmaar hoger, freelancers worden onderbetaald en uitgebuit, wie protesteert krijgt het zwijgen opgelegd. En iedereen blijft dat maar normaal vinden, alleen de VVJ niet...

Dagen en nachten onderhandelen eist z'n menselijke tol. Als de politici goede verslaggeving wensen, dan moeten ze er voor zorgen dat de pers in optimale omstandigheden kan werken. Dat ze niet als een bende schooiers een hele nacht buiten moet staan, in weer en wind, op het trottoir van de Wetstraat 16 of de Lambermont. Zo krijg je collega's die noodgedwongen hun behoefte moeten gaan doen achter boom of struik in het Koninklijk Park. Tot er om 5 uur 's ochtends dan toch een kop warme koffie aangeboden wordt. Is het misschien een bewuste tactiek om vervelende pottenkijkers weg te jagen? Als alle woordvoerders van de vele ministers die ons land rijk is, nu ook eens een overlegcomité zouden oprichten, om die toestanden bij hun ministers aan te klagen en er mee voor te zorgen dat de pers behoorlijk z'n werk kan doen? Een uitzonderingsbehandeling vragen we niet, gewoon wat respect. Of noopt de politiek dan toch tot oorlogsverslaggeving?

We moeten de hand ook in eigen boezem durven steken. De politiek leverde dan misschien geen fraai schouwspel, maar de media-gevechten buiten op straat waren bij momenten even beschamend. Politici die onder de voet worden gelopen, collega's die mekaar opzij duwen met microfoons of camera's als handwapen. Nergens ter wereld zijn politici zo toegankelijk als bij ons. Als we willen dat het zo blijft, zullen we zelf een inspanning moeten doen om mekaars werk te respecteren. Anders lopen we het risico dat de politiek gaat ingrijpen om de chaos beheersbaar te maken. En dan staan we de volgende keer met z'n allen - zoals in het buitenland - achter een dik rood koord quotes op te nemen, beeldjes te schieten of vragen te roepen. Dan gebeuren interviews alleen nog maar na schriftelijke aanvraag. Een beetje zelfbeheersing, zeker van vrijbuiters die de wetstraatgewoonten nauwelijks kennen, is het minste wat we kunnen vragen. Wie dat niet kan opbrengen moet maar in de echte jungle gaan werken.

Foto: Johan Van Cutsem



TE LAAT VOOR DE PERSCONFERENTIE ?



Foto Raphaël Demaret/PhotoNews

Dat komt ervan, als je niet mooi in je agenda noteert hoe laat een persconferentie begint. Dan beschik je maar beter over een goede teelens om alsnog aan mooie beelden te geraken, en wat schrijvende journalisten betreft over voldoende kredietsaldo voor je GSM...

Om u verder te behoeden voor laattijdigheid op persconferenties of afspraken, maakte het VVJ-secretariaat zopas werk van de enige echte

JOURNALISTENAGENDA 2005

Alle beroepsjournalisten die voor 2004 VVJ-lidgeld betaalden krijgen in november een exemplaar thuis bezorgd.

De **VVJ-Journalistenagenda 2005** biedt u

- 168 pagina's op 'tafelmaat' (220 x 172 mm)
- met ideale ruimte voor een overzichtelijke planning
- met bovendien een pak nuttige informatie: belangrijke wetgeving en beroepsethische teksten in verband met journalistiek, de volledige VVJ-nomenclatura, fiches van alle Vlaamse redacties, info over met de VVJ gelieerde organisaties en instanties...
- per kalenderdatum: een overzicht van de belangrijkste historische evenementen uit de Belgische persgeschiedenis
- per week: een taal- ofwel een deontologische tip
- per week: een paar quotes om bij na te denken
- wat u tot slot in elke agenda aantreft: van de lijst van internationale kengetallen tot en met de wereldkaart met tijdzones...

Alle andere agenda's voor 2005 die u straks worden aangeboden, weigert u dus beleefd. En ervoor betalen zou helemaal van de domme zijn. Van ons krijgt u er nu eenmaal een véél betere.

Met beste groeten,
Het VVJ-secretariaat



NEDERLANDSE DISCUSSIE OVER SCHNABBELENDE JOURNALISTEN RAAKT AAN BELGISCHE WET VAN 1963

Pol Deltour

In Nederland woedt er sinds enige tijd een felle discussie over de vele journalisten die her en der een cent bijverdienen, en op die wijze hun onafhankelijkheid en geloofwaardigheid op het spel zetten. 'Half journalistiek Hilversum klust voor de overheid', kopte HP/De Tijd. In België liggen de kaarten toch enigszins anders, en wel hierom...

In België regelt een wet van 30 december 1963 de erkenning van beroepsjournalisten. Om erkend te worden moeten men om te beginnen in hoofdberoep journalist zijn bij een algemeen nieuwsmidium. Erkenningsvoorwaarde twee (en dit is cruciaal): men mag zijn journalistieke (hoofd)job niet combineren met een commerciële nevenactiviteit. Met andere woorden: achter zijn uren op de redactie 's avonds wat les of een lezing geven kan best, net zoals een debat modereren of voor een professionele uitgever een boek schrijven. Maar 'ghostwriting' in opdracht van een politicus, bedrijfsleider of andere BV kunnen beroepsjournalisten niét. Net zomin als mediatraining geven aan wie dan ook. Wie het toch doet, riskeert door de Erkenningscommissie (zie hieronder) te worden teruggelaten, en zijn beroepstitel met persdocumenten te moeten inleveren. Met dit vrij strenge cumulverbod heeft de wetgever in 1963 van de beroepsjournalisten maximale onafhankelijkheid bedongen in ruil voor de faciliteiten (van persdocumenten over sociale tegemoetkomingen tot en met materiële voordelen) die ze verkregen.

Tussen wet en werkelijkheid...

Daarmee is niet gezegd dat in België alles koek en ei zou zijn. Tussen wet en werkelijkheid, dat verhaal is maar al te

goed gekend. En ook al is het probleem allicht een stuk minder groot dan in Nederland, ook in Vlaanderen zitten sommige beroepsjournalisten mogelijk op of zelfs over de rand. De Erkenningscommissie komt het toe hun situatie tegen het licht te houden - iets wat overigens met de regelmaat van een klok gebeurt. Zo wordt bij elke vijfjaarlijkse hernieuwing van de erkenningen maximaal nagegaan of de beroepsjournalisten nog beantwoorden aan het combinatieverbod uit artikel 1, 5° van de wet van '63. Als de Commissie dan tot de slotsom komt dat iets een (oibare) lezing uitmaakt en geen (laakbare) mediatraining, dan is dat voor haar - autonome - rekening. De beslissingen van de Commissie blijven wel steeds aanvechtbaar voor de Commissie van Beroep en in fine zelfs voor de Raad van State.

Ondertussen is het communicatiebureau Van Wyk & Friends een heuse campagne begonnen tegen bijklussende Vlaamse journalisten, dit naar aanleiding van de heisa die in Nederland is ontstaan. Van Wyk noemt zichzelf "Belgisch marktleader op het gebied van mediatrainingen, presentatie- en debattechnieken aan topmensen uit de politieke wereld en het bedrijfsleven", en voelt zich duidelijk bedreigd door de concurrentie van journalisten die ook al eens een lezing of debat voor hun rekening nemen.

ERKENNINGSCOMMISSIE 2005-2009

VVJ en Vlaamse mediadirecties bogen zich de jongste weken over de nieuwe samenstelling van de Nederlandstalige Erkenningscommissies voor Beroepsjournalisten voor de komende vier jaar. Deze commissies beslissen zoals geweten autonoom over de wettelijk voorziene erkenning van beroepsjournalisten, met alle faciliteiten (van officiële persdocumenten over materiële voordelen tot sociale tegemoetkomingen) die daaraan vasthangen. Dit zijn de uitverkorenen:

Erkenningscommissie-eerste-aanleg

VERTEGENWOORDIGERS VAN DE VVJ:

- Raymond DE CRAECKER (Het Laatste Nieuws)
- Frank DEMETS (Knack)
- Jean-Paul FORIER (Het Belang van Limburg)
- Karin STROBBE (VRT Radio RVI)
- Plaatsvervangers:**
- Alex PUISSANT (VRT Televisie)
- Walter VAN DER STUKKEN (Videohouse)
- Gunther VAN PRAET (Het Nieuwsblad)
- Eric VERCRUYSSSE (Belga)

VERTEGENWOORDIGERS VAN DE MEDIADIRECTIES:

- Jos BOUVEROUX (VRT-radionieuws)
- Koen CLEMENT (Magnet Magazines)
- Marc HOLLANDERS (Belga)
- Geert STEURBAUT (VUM)
- Plaatsvervangers:**
- Piet DESLE (VMMa)
- Werner SMEUNINX (Concentra)
- Rik VAN CAUWELAERT (Knack)

Commissie van Beroep

VERTEGENWOORDIGERS VAN DE VVJ:

- Herwig PEE (Sanoma/Libelle)
- Guido STOFFELS

(actief gepensioneerde)

Plaatsvervangers:

- Bob COECKE (gepensioneerde)
- Luc VANHEERENTALS (zelfstandige)

VERTEGENWOORDIGERS VAN DE MEDIADIRECTIES:

- Peter BOON (VUM)
- Hans MAERTENS (De Tijd)

Plaatsvervangers:

- Marc DUPAIN (VMMa)
- Leo HELLEMANS (VRT-tv-nieuws)

Contact: Martine JOOS, administratief secretariaat - martine.joos@journalist.be - tel. 02/235.22.65 - fax : 02/235.22.72

SOCIAAL OVERLEG ROND FREELANCERS WORDT MEER DAN DRINGEND

Pol Deltour

Het wordt de hoogste tijd dat de Vlaamse mediadirecties met engagementen komen voor een correcte behandeling van de freelancers op hun redacties. Dat bewijst een opmerkelijke patstelling tussen directie en fotografen bij de VUM.

De VUM-directie stelde de freelance-fotografen in volle zomerverlof een nieuwe tariefstructuur voor de regionale edities voor. In plaats van de eenheidsprijs van 30 euro per gepubliceerde foto, zou per opdracht enkel nog de eerste foto aan 30 euro worden vergoed, terwijl de tweede foto nog slechts 15 euro zou opleveren en de daarop volgende nog minder.

Voor de ongeveer 35 betrokken freelance-fotografen is het voorstel onbespreekbaar. Zij wijzen er collectief op dat zelfs de betaling van 2 foto's aan het huidige tarief van 30 euro met moeite volstaat om alle onkosten verbonden aan een opdracht te dekken. Alle betrokkenen weigeren dan ook hun handtekening te zetten onder het nieuwe contract.

De VUM argumenteert dat een tweede (en volgende) foto relatief minder kosten met zich brengt voor de fotograaf, maar de fotografen relativieren dat met klem. Het argument snijdt in dit geval bovendien geen hout omdat de vergoeding voor de eerste foto (30 euro) sowieso ontoereikend is om alle productiekosten te dragen. VUM-directie en hoofdredactie maken zich verder sterk dat er meer dan vroeger op de regiopagina's ruimte vrijkomt voor foto's, maar dat engagement nemen de fotografen met een serieuze korrel zout. Overigens: cijfermateriaal van de fotografen leert zwart op wit dat zelfs met een stijgend aantal gepubliceerde foto's de netto-verdiensten er koudweg op achteruit gaan...

De VUM milderde vorige week haar voorstel door de basisvergoeding van 30 euro met 2,5 procent te verhogen

tot 30,75 euro. Die tegemoetkoming is door de fotografen weggelachen. Hun ultieme tegenvoorstel is dat minstens voor de eerste twee foto's de basisprijs behouden wordt, en dat hoogstens vanaf de derde een degressief tarief wordt toegepast.

Concurrentie

De VUM haalt tijdens de gesprekken ook nog het argument van de concurrentie uit de kast. Daar zijn, volgens het klassieke discours, "de freelancers nog veel slechter af".

Om die tragische negatieve spiraal te stoppen dringt de VVJ al geruime tijd aan op overleg met de mediadirecties rond de freelancers. In juni jl. kreeg de VVJ van de Vlaamse krantenuitgevers trouwens de belofte dat er naar een regeling zou worden gezocht. Volgens de afspraak zou er samen gewerkt worden aan een standaardaannemingsovereenkomst en aan een kader voor de vergoedingen. Dat veronderstelde van de kant van de VDP wel enig voorbereidend studiewerk - iets waar ze tot dusver nog mee bezig blijkt.

Het dossier 'regiofoto's bij de VUM' illustreert nog maar eens hoe dringend een Vlaams platform rond de freelancers is. Ook aan politieke zijde is men zich overigens bewust van de problemen, getuige daarvan de toenemende wil om de beleidssteun aan de pers in de toekomst te koppelen aan elementaire voorwaarden inzake ondermeer respect voor het personeel.

GOED NIEUWS: ZELFSTANDIGEN GEREGULARISEERD! (HET SLECHTE NIEUWS: WEDDE-ANCIËNNITEIT IS NUL)

Acht freelance journalisten verbonden aan de VUM-kranten hebben met ingang van 1 oktober jl. een vast contract gekregen van de directie. Dat is goed nieuws: in meer dan een geval was er sprake van schijnzelfstandigheid. Het slechte nieuws is dat de betrokkenen geen enkele wedde-anciënniteit gekregen hebben. Journalisten die inmiddels tot 7 jaar voor Het Nieuwsblad aan de slag zijn, zitten met andere woorden met een beginnerswedde opgezadeld.

In de oude nationale CAO tussen dagbladuitgevers en beroepsjournalisten stond hierover nog het volgende: "Elke beroepsjournalist wordt aangeworven met zijn anciënniteit in het beroep" (artikel 3, b). De krantenuitgevers zegden die CAO zoals geweten op wegens 'niet flexibel genoeg' en 'te duur'... (PD)



TV-HOOFDREDACTEURS BEDANKEN VOOR ONTHOOFDING

Rik Martens

Terroristen die gijzelaars onthoofden, niet door het hoofd af te hakken maar het langzaam af te snijden, en die hun hele actie filmen en op het internet plaatsen: als wapen in een smerige oorlog kan het tellen. De Amerikaanse tv-journalist James Cramer riep zijn kijkers uitdrukkelijk op om de beelden te bekijken zodat ze goed weten hoe barbaars de vijand wel is. Maar hoever gaan onze nieuwszenders in het tonen van dergelijk beeldmateriaal? We legden de vraag voor aan de twee grote Vlaamse omroepen.

Stef Wauters,
hoofdredacteur VTM-journaal

“Wij tonen de beelden tot vlak voor de onthoofding. Als je die grens overschrijdt, verbreek je de communicatie met de kijker. We gaan ook niet het slachtoffer met het mes op de keel tonen. In het recente geval van Kenneth Bigley zonden we wel zijn emotionele oproep aan Blair uit, en daarbij waren de gijzelnemers op de achtergrond duidelijk zichtbaar. We zegden erbij dat hij meteen erna onthoofd werd, dat lijkt ons voldoende duidelijk. Bij het eerste Amerikaanse slachtoffer, Nick Berg, gingen we iets verder en toonden we hoe hij door zijn moordenaar omgeduwd werd, maar daar stopte het. Je kan dus stellen dat de grens is teruggeschroefd.

Mensen zijn nieuwsgierig, dat weten we, maar als je de beelden persé wil zien vind je genoeg bronnen op het internet. Het gaat trouwens om sites die in verband staan met pornografie, en dan zit je in het pervers voyeurisme. Maar goed, op internet beslis je tenminste zelf hoe ver je gaat. Televisiekijkers krijgen de beelden ongevraagd voorgeschoteld, je ondergaat ze.

Als wij harde beelden uitzenden krijgen we daar boze reacties op, omdat we het vertrouwen dat de mensen in ons hebben geschonden hebben. Als nieuwszender zijn we een filter op de harde wereld. We zullen die beelden ook nooit op onze site zetten.

Twee jaar geleden zonden we wel het beeld uit van die Palestijnse vader die zich op zijn kind wierp. Ze werden beiden doorzeefd met kogels en dat was ook erg schokkend. Maar informatief vonden we het tonen van die beelden absoluut nodig.

Wat de Amerikaanse televisiemaker James Cramer doet is demoniseren. Hij wil zijn kijkers mobiliseren tegen de vijand, daarom spoort hij hen aan om de beelden te bekijken. VTM wil de kijker niet opjutten. In Amerika ga je trouwens nooit zien hoe een Amerikaans soldaat vermoord wordt door een Iraakees: door de censuur die er heerst mogen ze de eigen verliezen nooit tonen.”

Kris Hoflack,
chef duiding bij de VRT-tv

“Van Bigley hebben we wel zijn laatste oproep aan Blair uitgezonden maar verder gaan we niet. Te schokkerende beelden kunnen niet, dat staat ook in ons redactiestatuut: “Schokkende en bloederige taferelen worden niet weggelaten, maar beperkt en zo getoond dat ze functioneel zijn voor de informatie.” We hebben nog van niemand reactie gekregen dat we die gruwel toch moeten uitzenden. Ook op onze site bieden we ze niet aan, zij die het echt willen zien hebben daarvoor de zoekmachines op internet. En in tegenstelling tot wat James Cramer vindt, beschouwen wij het niet als onze taak om voor de kijker uit te maken of de Irakezen of de Amerikanen het sympathiekst zijn.

We hebben hier in huis lang over gediscussieerd, en ook ik heb een onthoofding deels bekeken. Als journalist moest ik wel weten waar het over ging. Maar toen het te gruwelijk werd heb ik weggekeken, misschien ben ik wel een erg gevoelig journalist.

De beelden van de Palestijnse vader en zijn zoontje die tegen een muur worden neergeschoten, hebben we wel weer uitgezonden. Verslag uitbrengen blijft onze eerste taak, zij het zonder het tonen van al te gruwelijke details. We laten ons daarbij trouwens niet leiden door wat concurrerende nieuwszenders tonen, al denk ik dat ze in deze onze mening delen. Toch mooi hé, die pax media?”

IRAKESE VROUW TROUWT MET BUITENLANDS
JOURNALISTE



AL VIERHONDERD JAAR EEN BOEIEND BEROEP

Twee expo's over journalistiek in Antwerpen

Mark Vlaeminck

Journalisten die, aangetast door routine en vermoeid door slijtage, zouden twifelen aan het opwindende van hun beroep, moeten maar eens gaan kijken in Antwerpen. Daar lopen nu twee tentoonstellingen die aantonen hoe adembenemend journalistiek ook vroeger was. Ten tijde van onze collectieve voorvader Abraham Verhoeven en tijdens de Tweede Wereldoorlog.

In het IPV (Internationaal Perscentrum Vlaanderen) loopt over twee verdiepingen de tentoonstelling '400 jaar kranten - Abraham Verhoeven 1605-2005'. Daarmee is niet gezegd dat drukker-uitgever-journalist Verhoeven de gezegende (of vervelende?) leeftijd van 400 jaar zou hebben behaald, daarmee wil

alleen maar gezegd zijn dat het vierhonderd jaar geleden is dat de eerste krant verscheen. En voor die historische gebeurtenis was Antwerpenaar Verhoeven verantwoordelijk.

'Eerste krant' is natuurlijk een kwestie van afspraak. De oude Romeinen noteerden al de gebeurtenissen van elke dag in hun 'acta diurna', en van dat woord is ons journaal afkomstig.

Maar we houden het dus bij Verhoeven (1575-1652), de man die op zijn negentiende in het huwelijk trad met Suzanna Spierinx, de dochter van een drukker van speelkaarten aan de Lombardenvest in Antwerpen. In diezelfde straat zou de jonge Abraham een paar huizen verder zijn eigen drukpers installeren. In zekere zin kan je dus zeggen dat journalistiek ontstaan is op de Lombardenvest, de straat waar in de twintigste eeuw zowel het dagblad Het Handelsblad als het weekblad TV-Ekspres werden gemaakt.

Als eerste krant wordt beschouwd het nieuwsblad dat Verhoeven verspreidde na de slag van Ekeren op 17 mei 1605. Daar vocht het leger der Nederlandse Provinciën tegen de Spaanse troepen. Over die veldslag berichtte Verhoeven in zijn eerste krantje met tekst en tekening. Fotografie bestond dan wel nog niet in 1605, een krant



Clandestiene drukkerij in Luik (Foto Tegendruk)

kon zich ook toen al behelpen met een degelijke tekening. Nu noemen we zo iets een infografiek.

De oorlogsverslaggeving over de slag van Ekeren was zo'n groot succes dat er nog meer van die drukvellen zouden verschijnen. Om te vermijden dat andere drukkers zijn krantjes zouden kopiëren, en bij gebrek aan zo iets als een beschermd auteursrecht, kreeg uitgever Verhoeven

van de aartshertogen Albrecht en Isabella het privilege om 'Nieuwe Tydinghen' uit te geven.

De tentoonstelling in het IPV toont niet alleen (kopies van) historische uitgaven uit die tijd, maar ook drukkersmateriaal en voorpagina's van belangrijke kranten uit latere tijden. Die omvatten vertederende berichten zoals over een haai in Oostende, of een goed afgerichte olifant in Japan, of het blijkbaar belangrijke bericht uit de Gazette van Gend van 1796 dat "de vloot van Jamaika zonder eenig ongeval te Spithead is aangekomen". Maar ook curiosa vinden we terug, zoals de krant die gedrukt werd op zilverpapier om het Silver Jubilee te vieren van het Britse staatshoofd.

Hitler is dood !

Na al die jaren blijft het ontroeren hoe een feit in onze hersenen wordt geprint als we het zwart op wit gedrukt zien. Dat toont een exemplaar van Het Belang van Limburg van donderdag 3 mei 1945. In vette kapitalen opende die krant toen rechttoe-rechtaan met de titel 'Hitler is dood'. Dat brengt ons bij die andere tentoonstelling, die loopt in de Antwerpse stadsbibliotheek. Het

DE WERKER heeft slechts een beperkte oplage. Daarom:werp dit nummer niet weg,maar geeft het door aan betrouwbare personen.Wanneer eenieder dat op zijn beurt doet,bereiken wij het resultaat van een blad met groote oplage.Onthoud daarbij, dat ge nooit vertelt van wien ge het blad ontvangen hebt. DE WERKER is ook arm ; indien ge ons financieel kunt steunen, laat het niet na!

Stuk tekst uit *De Werker in de oorlogsjaren* (Foto Nick Hannes)

thema: 'Tegendruk - Geheime Pers tijdens de Tweede Wereldoorlog'.

In de indrukwekkende Nottebohmzaal word je geconfronteerd met de manier waarop de zwarte collaborateurs van de Duitse bezetter het volk misleidden, maar ook met de durf, het vernuft en de humor waarmee het bezette volk tegen de nazi's reageerde. De manier waarop de - vaak gestencilde - blaadjes van weerstanders hier worden geëxposeerd, geeft al een uitstekend beeld van de clandestiniteit waarin journalisten en gelegenheidsschrijvers tijdens de bezetting tewerk moesten gaan. De bezoeker moet letterlijk laden open trekken om geconfronteerd te worden met de meest ontroerende exemplaren van de sluikpers en om teksten te ontdekken die getuigen van de wil van een bezet volk om de bezetter en de bezetting te overleven. Zo schreef De Roskam: "Mijn god, vergeef het hen niet, want zij weten wat zij doen".

Die tekst-met-dubbele-bodem staat in mooi contrast met een naïeve strip waarmee de collaborateurs de arbeiders wilden aansporen om vrijwillig in Duitsland te gaan werken en zo de oorlogsmachine draaiende te houden. In een reeks veelkleurige prentjes met de patine van de oude Liebigchromo's zien we hoe slecht 'metaalarbeider Gust' het hier wel had voor hij dienst nam bij de SS-Sturmbrigade Langemarck, en hoe goed hij het stelde nadat hij het zwarte uniform had aangetrokken.

De tentoonstelling 'Tegendruk' biedt ook klank- en beeldopnamen uit de bezetting. En uiteraard belangrijke kranten uit die periode. Zoals een exemplaar van Volk en Staat dat op 13 juni 1940 triomfantelijk meldde dat 'de Duitse troepen op 20 km van Parijs stonden'. Die collaboratiekrant deed dat overigens op hetzelfde formaat en met hetzelfde lettertype als de socialistische Volksgazet.

400 jaar kranten - Abraham Verhoeven. Tot 25 juni 2005 in het IPV, Grote Markt 40 in Antwerpen. Individueel bezoek alleen op vrijdag van 10 tot 12 en van 13 tot 16 uur. Gratis toegang voor journalisten. Info op tel. 03/225.15.64, e-mail ipv@pandora.be, www.ipvlaanderen.be

Tegendruk - Geheime Pers tijdens de Tweede Wereldoorlog. Tot 16 januari in de Stadsbibliotheek, Hendrik Conscienceplein 4, Antwerpen. Gratis toegang voor journalisten. Info tel. 03/206.87.10, www.amsab.be

Boeken

Marc Hooghe

Sociaal kapitaal in Vlaanderen. Verenigingen en democratische politieke cultuur
Amsterdam University Press

Wie zei daar weer dat journalisten anti-wetenschappers zijn? Ex-journalist Marc Hooghe schreef een eerder droog wetenschappelijk werk over het sociaal kapitaal in Vlaanderen. Hij heeft het daarin over het aantal lidmaatschappen van verenigingen in Vlaanderen en hun belang voor de ontwikkeling van een democratische politieke cultuur. Hooghe baseerde zich voornamelijk op een uitgebreide bevolkingsurvey die in 1998 werd uitgevoerd. Uit dat onderzoek trekt de auteur nu enkele voorzichtige conclusies.

Een wereldschokkend werk is dit niet, en ontspannende lectuur al evenmin, maar wel een degelijke studie die andere onderzoekers allicht tot uitgangspunt kan dienen. (MS)

Hugo De Ridder

Het geknakte riet. Toppolitici met oppositiepijn
Lannoo

Allszins de cover van dit boek verdient niet onmiddellijk een prijs. Hij lijkt zo uit de jaren zeventig overgenomen en doet niet echt veel goeds vermoeden over de actualiteitswaarde van de inhoud.

Het eerste, tevens meest uitgebreide deel omvat een

roman. De hoofdpersoon is een politieke journalist (De Ridder zelf?) die in deze tijden van parse regeringen enkele leden van de christen-democratische oppositie gaat interviewen. Die interviews worden weergegeven en doorspekt met romanelementen, maar tot een beklijvend verhaal komt de auteur daarmee niet.

Volgt een korte maar heldere uiteenzetting over het politieke oppositievoeren in België. Onze indruk is dat de auteur dit essay beter verder had uitgediept, en opgefrist met de vele anekdotes die hij in de loop van zijn rijke carrière ongetwijfeld verzameld heeft. Door het verhaal dat hij er nu van heeft gemaakt, zet hij alleen maar zijn geloofwaardigheid als journalist op het spel. (MS)

Joseph Pearce

Met gebalde vuisten
Meulenhoff

Reeds eerder verwerkte recensent en columnist Joseph Pearce zijn familiegeschiedenis in een aantal romans. En ook in deze jongste van hem komen weer enkele (auto)biografische elementen naar boven. 'Met gebalde vuisten' speelt zich af in zowel het Vlaanderen van begin 19de eeuw als dat van begin 21ste eeuw. Het verhaal situeert zich duidelijk in de traditie van de streekromans, en is als dusdanig ongetwijfeld een vlot geschreven boek. Blijft de vraag of Vlaanderen hier nog echt zit op te wachten. (MS)

RAAD VAN BESTUUR VOOR UITBREIDING LIDMAATSCHAP VVJ

De Raad van Bestuur van de VVJ werkt aan een uitbreiding van de mogelijkheden om lid te worden van de vereniging. Met name personen met een T-kaart en ook losse medewerkers van de algemene nieuwsmedia zouden kunnen toetreden tot de VVJ, zij het welteverstaan zonder daarmee alle faciliteiten te krijgen die vasthangen aan een erkenning als beroepsjournalist.

Op dit moment groepeerde de VVJ beroepsjournalisten, stagiairs-beroepsjournalisten en oud-beroepsjournalisten. De laatste twee categorieën beschikken weliswaar niet over de officiële persdocumenten, en hebben evenmin stemrecht op de algemene vergaderingen van de beroepsvereniging.

De Raad van Bestuur, voorgezeten door Marc Van de Looverbosch, besliste op zijn maandelijkse bijeenkomst van 13 oktober jl. om de deur open te zetten voor nog andere personen die nauw verweven zijn met de journalistieke beroepsactiviteit. Een voorstel in die zin zal voorgelegd worden aan de algemene ledenvergadering, die het laatste woord heeft.

Het eerst geïmagineerd worden houders van een T-kaart. Het gaat om technici die met name de audiovisuele journalisten bijstaan in hun activiteit, en die ook als zodanig erkend worden door Binnenlandse Zaken. Voorts zouden ook 'journalistieke bijberoepers' kunnen toetreden tot de vereniging. Hun voordeel zou, tegen een verminderd lidgeld, vooral informatie en service vanwege het secretariaat omvatten. (PD)

TIPS VOOR BERICHT- GEVING OVER PSYCHISCH ZIEKEN

Geesteszieken zijn vaak het voorwerp van vooroordelen, discriminatie, schending van de privacy of zelfs ridiculisering. Om de bewustwording rond het fenomeen te vergroten, heeft de Vlaamse Vereniging voor Geestelijke Gezondheid (VVG) een brochure met tips voor de pers opgesteld. De VVJ en de Raad voor de Journalistiek werkten hieraan mee. De brochure gaat als bijlage met dit nummer van De Journalist. "Het is zeker niet onze bedoeling te betuttelen", zegt initiatiefnemer Paul Arteel, die directeur is van de VVG. "We beogen alleen heldere informatie te brengen, zodat er ook meer begrip rijst voor alles wat samen hangt met psychisch ziek zijn. Taal is een machtig wapen, en de manier waarop we taal gebruiken heeft een belangrijke invloed op de houding van de publieke opinie ten aanzien van geesteszieken." (PD)

VVJ INT LIDGELDEN 2005 IN NOVEMBER

Het VVJ-secretariaat begint in november met de inning van de lidgelden voor 2005. Dat zal langs verscheidene kanalen gebeuren. Een uitnodiging tot betaling zal meegevoerd worden met de Journalistenagenda 2005, die alle huidige leden in november in de bus zullen krijgen (zie pagina 4 van deze 'Journalist'). Nog een inschrijvingsformulier zal te vinden zijn in De Journalist nr. 75 van 23 november e.k. Ten slotte kan men zich voor lidmaatschap 2005 ook melden op de website van de VVJ, die overigens geheel hernieuwd wordt. De VVJ/AVBB wacht intussen nog steeds op een antwoord van de NMBS over de definitieve prijsregeling voor beroepsjournalisten in 2005. Zoals vorig jaar zullen alle beroepsjournalisten én stagiairs kunnen beschikken over gratis vrij verkeer in 2de klas. Het blijft alleen de vraag of 'oudere' journalisten, met minstens 15 jaar lidmaatschap bij de VVJ/AVBB, kunnen blijven genieten van de traditionele prijsvrijstelling voor de 1ste klas. De NMBS ziet dat voorlopig niet zitten. De AVBB stapte met haar argumenten ook naar de voogdijministers Vande Lanotte en Landuyt, die zich nog beraden. Wel een brief van de MIVB, tot slot. De Brusselse regionale vervoermaatschappij bevestigt daarin dat ze voorlopig geen voordeel wenst toe te kennen aan beroepsjournalisten. Pro memorie: De Lijn en de Waalse streekvervoerder TEC verstrekken wel gratis lijnpassen aan houders van een officiële perskaart. (PD)

ZIN OM 2500 EURO OP ZAK TE STEKEN?

NEEM DEEL AAN DE
PERSPRIJS 2005
VAN DE PROVINCIE
VLAAMS-BRABANT

Misschien maakte u de afgelopen twee jaren wel een reportage over Vlaams-Brabant. Een doorwrochte analyse van de taalfaciliteiten in de Vlaamse Rand, een reeks over het economisch weefsel rond de luchthaven, een luchtig verslag over een regionaal initiatief... Elk **geschreven werk** dat bijdraagt tot een betere beeldvorming van de provincie Vlaams-Brabant (bestuur en/of regio) en dat in 2003 of 2004 in de Vlaamse media verscheen kan meedingen. Kandidaturen zijn welkom tot eind januari 2005.

Meer inlichtingen, reglement en deelnemingsformulier bij de Provincie Vlaams-Brabant, informatiedienst, Provincieplein 1, 3010 Leuven, tel. 016-26 71 64, info@vl-brabant.be
www.vlaamsbrabant.be/reglementen



PROVINCIE
VLAAMS • BRABANT



Koning
Boudewijnstichting

“Mijn bijzonder brein”

Oproep voor journalistieke projecten die burgers betrekken bij de maatschappelijke vragen rond de vooruitgang in de neurowetenschappen

De toegenomen kennis over de hersenen leidt ongetwijfeld tot betere behandelingen voor tal van neurologische en psychische aandoeningen. Maar we merken ook dat deze kennis steeds meer maatschappelijke vragen oproept.

De Koning Boudewijnstichting richt een projectoproep tot algemene informatiemedia die een journalistiek project uitwerken om burgers bij dit maatschappelijk debat te betrekken.

Met deze projectoproep wil de Stichting zowel nieuwe journalistieke initiatieven ondersteunen als ontwikkelingen en nieuwigheden in bestaande rubrieken of uitzendingen. Afgesloten initiatieven of de loutere voortzetting van bestaande initiatieven worden niet ondersteund.

De pas verschenen publicatie “Mijn Bijzonder Brein” is een uitstekende vertrekbasis voor wie wenst in te gaan op deze oproep. Deze publicatie kan u downloaden van de website van de Stichting of gratis verkrijgen bij ons Contactcentrum, tel. 070-233 728, e-mail : publi@kbs-frb.be

De projecten moeten ingediend worden voor 17 januari 2005 door journalisten, producers of andere professionals, met het akkoord van hun redactie. Het kandidaatsdossier vindt u op www.kbs-frb.be of www.mijnbijzonderbrein.be

De financiële steun kan gaan tot 25.000 euro.

De selectie van de projecten wordt toevertrouwd aan een onafhankelijke jury die wordt samengesteld door de Stichting.

Bijkomende informatie over deze oproep bij Peter Thesin,
Tel.: 02-549 02 56, e-mail: thesin.p@kbs-frb.be



– Vraagje over kinderopvang? –

Of over studietoelagen, huisvestingspremies, serviceflats, energiebesparing, kijk- en luistergeld ... ? Kortom, u heeft een vraagje voor de Vlaamse overheid? U krijgt van ons meteen het antwoord, of we wijzen u de weg ... elke werkdag tussen 9 en 19 uur.



De Vlaamse Infolijn
0800-3 02 01 

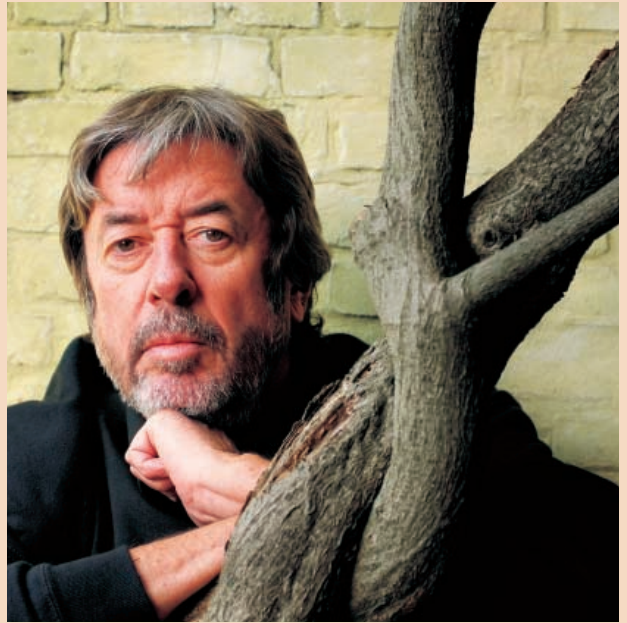
Uw gids door de Vlaamse overheid

Mens achter het nieuws

DIRK MARTENS: 'WAS IK MAAR ARCHITECT GEWORDEN'

Jan Backx

Ik leerde Dirk Martens begin de jaren '80 kennen als 'stadsman' van de Antwerpse Nieuwsblad-redactie. Vaak hypernerveus, kettingrokend maar bovenal opmerkelijk enthousiast. Politie en rijkswacht waren onze biotoop. Scenarist Ward Hulselmans bedacht ons later knipogend met een paar personages in zijn succesreeks 'Heterdaad': Backx en Martens, jawel. Nu, twee huwelijken en drie dochters later, en net niet door het Pegasus-saneringsplan van de VUM naar de prepensioenhemel gevoerd, bemant Dirk Martens (53) in Groot-Bijgaarden de cultuurredactie. Goeie keus, want Dirk heeft met novellenbundels en een op stapel staande roman bewezen dat hij meer kan dan krantenstukjes maken over wie-wat-waar-en-wanneer.



Dirk Martens van Het Nieuwsblad: 'Pak me mijn boeken af en ik sterf' (Foto Nick Hannes)

"Ik ben een jongen van Antwerpen-Zuid. Als enig kind geboren in een inciviek nest. De naschokken van de oorlog hebben mij serieus getekend. De felle discussies daarover thuis, het opgroeien in een stad met nog heel duidelijke littekens van de oorlog. De revolte lag voor de hand: op mijn zestiende werd ik Maoïst en hing ik Black Panther-affiches op in mijn kamer. Ik verslond alles van Mao en Lenin. Vader wou dat ik architect werd, ik zei natuurlijk 'Njet!'. Maar achteraf beschouwd heb ik wel veel affiniteiten met dat vak."

Het werd uiteindelijk licentiaat-vertaler. Dirk Martens: "De Italiaanse literatuur had me totaal in de ban. Mijn eindwerk was een vertaling van 'Le città invisibili' ('De onzichtbare steden') van Italo Calvino. Het werd meteen mijn eerste grote frustratie. Geen enkele uitgever zag wat in het werk van die onbekende Italiaan. Later kwam er in Amsterdam toch een andere vertaling op de markt, en dat werd een bestseller. Tijdens mijn studies trouwde ik en ik moest ook nog naar het leger. Nogal hectisch allemaal. Bovendien was het in 1976 volop petroleumcrisis en zat niemand te wachten op een vertaler die dweept met Italiaanse auteurs."

Ondertussen had een kameraad hem de weg gewezen naar 'Panorama-Ons Land', dat brave familieblad van weleer. "Ik zat er amper drie maanden toen ik me inschreef voor een examen eindredacteur bij 'De Standaard', toen nog aan de Emile Jacquainlaan. De oversteek lukte en het werd een boeiende tijd. Ik mocht geregeld grote reportages maken en dompelde me onder in het artistieke wordingsproces van de krant. Nadeel: het waren danig lange dagen, en in januari 1980 koos ik dan ook voor mutatie naar de Antwerpse redactie van Het Nieuwsblad-De Standaard. Ik was per slot van rekening een jonggehuwde."

"In Antwerpen deed ik zowat alles: de stad, de straat, even-

tjes het gerechtshof - of beter 't Paleis' - en wat velen het journalistieke summum vinden: 't Stadhuis. Ik was getuige van het Bob Cools-tijdperk, zag de opkomst van het Vlaams Blok, schreef over de migrantenproblematiek, de fusie, de sanering van de schuldenberg... Op het einde was Luc Van Loon mijn redactiechef in Antwerpen. Dat die uitgang van het conflictmodel, heeft mijn gezondheid geen goed gedaan." Daarna wenkte de cultuur. "In 1996 begon ik aan de job die ik nu nog doe: bij de Nieuwsblad-cultuurredactie in Groot-Bijgaarden. Boeken en kunst. Ik voel me er goed bij. Pak me mijn boeken af en ik sterf."

Louis De Lentdecker noemde hem ooit "snotneus". Vandaag is Dirk Martens haast het oudste redactielid bij Het Nieuwsblad. Of hij de stiel zag veranderen, wil ik weten. "De uitholling van de journalistiek is volgens mij begonnen met de komst van de BV's en de plotse manie van de straatinterviewtjes", antwoordt hij. "De 'vox pop' moest zondig haar plekje krijgen. Mijn generatie benaderde mensen die iets zinnigs te vertellen hadden met schroom. We probeerden relevante vragen te stellen. Nu worden er irrelevante vragen over irrelevante zaken gesteld. De druk van de marketing, die heel onze samenleving belast, heeft ook effect op de media." Als journalist observeert hij de maatschappij vanop de tribune, maar het échte gemoed van Dirk Martens moet je niet zoeken op krantenpapier maar in de novellen die hij uit zijn levenservaringen heeft gedistilleerd. Vrijwel alles speelt zich af in een fictieve, zeg maar magisch-realistische wereld, waarin dood en verval voortdurend voelbaar zijn. "Wat ik als auteur voortbreng zijn brokken van mijn ongezonde ziel", zegt hij daar zelf over. "Het zijn mijn demonen. Ooit zal ik gecremeerd worden, en dan moeten ze mijn boeken mee in de kist leggen."

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR DE JOURNALISTIEK OVER DE KLACHT VAN RENÉ VERSPECHT, AFGEVAARDIGD BESTUURDER, TEGEN JORIS HERPOL, JOURNALIST, EN HET NIEUWSBLAD

(...)

De naamloze vennootschap waarvan klager afgevaardigd bestuurder is, is eigenares van een gedeelte van een voormalig brouwerijgebouw in Merchtem. Over de toestand en de bestemming van het pand is klager sedert jaren in een aanslepend conflict verwickeld met de burgemeester van de gemeente. Zo zouden er problemen zijn met brandveiligheid en bodemverontreiniging.

De kwestie wordt opgevolgd in de media, ook door Het Nieuwsblad. Nadat hij eerder al stukken over de zaak had gebracht, schrijft Joris Herpol een artikel onder de kop 'Ginder-Ale nog niet van kwalijk reukje af', dat verschijnt in Het Nieuwsblad van 17 april 2003. Dat artikel is de aanleiding voor de klacht bij de Raad voor de Journalistiek.

Voordien had klager al rechtstreeks bij de krant gereageerd op artikelen die verschenen waren op 27 november 2002, 13 januari 2003 en 15 februari 2003. Hij heeft verschillende keren een recht van antwoord gevraagd, maar de krant is daar nooit op ingegaan.

Na het artikel van 17 april 2003 vraagt klager opnieuw de opname van een recht van antwoord, en wel op 12 mei 2003. Hieraan is geen gevolg gegeven. Op 4 juli 2003 wendt hij zich dan tot de Raad voor de Journalistiek, nadat hij eerder al contact had opgenomen met de ombudsman van de Raad.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

(...)

Samengevat worden de verweerders vier beroepsethische tekortkomingen verweten.

1. De journalist heeft op onzorgvuldige wijze bericht en hij heeft zijn bronnen onvoldoende nagetrokken;
2. De journalist heeft voor de publicatie nooit contact opgenomen met klager en heeft dus geen wederhoor toegepast;
3. De krant heeft de foutieve berichtgeving nooit rechtgezet;
4. De journalist maakt zich schuldig aan belangenvermenging, omdat hij ook publiceert in het lokale blad 't Cursiefje', waarin de gemeente Merchtem haar activiteiten aankondigt.

(...)

Verweerders betogen dat journalist Herpol zich als plaatselijk correspondent gehouden heeft aan de weergave van de feiten. Hij heeft de standpunten van alle partijen die in de betwisting betrokken waren, als zodanig weergegeven. Hij heeft te goeder trouw gehandeld.

Verweerders wijzen erop dat klager journalist Herpol meermaals aan de telefoon heeft bedreigd, blijkbaar met de bedoeling om hem onder druk te zetten om niet meer over de zaak te schrijven.

De krant heeft de opname van een recht van antwoord van klager geweigerd omdat zij de toon ervan beledigend

achtte. Bovendien is aan klager voorgesteld om een nieuw artikel aan de zaak te wijden. De tekst hiervan is op 16 december 2003 voorgelegd aan klager, maar die weigerde op dit voorstel in te gaan.



BESLISSING

De betwisting tussen de heer Verspecht en journalist Herpol sleept al verschillende jaren aan. De klacht bij de Raad voor de Journalistiek heeft echter betrekking op het artikel van 17 april 2003 en op wat erna is gevolgd. De Raad voor de Journalistiek kan daarom geen uitspraak doen op de berichtgeving die voorafgaat aan het artikel van 17 april 2003, hoewel die berichtgeving en ook de briefwisseling die daarover tussen partijen is gevoerd natuurlijk wel nuttig zijn om de context van de huidige klacht te situeren.

Voorts wordt uit de briefwisseling en uit de ontmoeting met partijen duidelijk dat klager zich tegenover de journalist geregeld hard heeft opgesteld, wat de taak van de journalist extra bemoeilijkt.

Na onderzoek van het dossier en van de verklaringen van partijen komt de Raad voor de Journalistiek tot het volgende besluit.

1. Over de onzorgvuldige berichtgeving

Onderwerp van het betwiste artikel van 17 april 2003 is een beweerde rioolverontreiniging door stookolie afkomstig van het pand van klager, alwaar een ingekapselde bovengrondse tank lek geslagen was. De oorzaak van de vervuiling zou, aldus het artikel, zijn aangetoond door een proces-verbaal dat in opdracht van de gemeente werd opgemaakt. Zo schrijft de journalist onder meer: "Dit werd bevestigd door de chemische analyse, waardoor er volgens het expertiseverslag wel degelijk een oorzakelijk verband is met de scheur in een van de mazouttanks van de woonsten van de Langensteenweg aan het Ginder-Ale-complex en de vervuiling."

Zorgvuldige lectuur van het proces-verbaal (d.d. 29 november 2002), waarvan de journalist zegt kennis te hebben gehad, toont echter aan dat hoegenaamd niet bewezen is dat de vervuiling van het pand van klager afkomstig is. Zo citeert het proces-verbaal letterlijk het hoofd dienst infrastructuur van de gemeente: "(...) redelijkerwijze kan de sluijklozing niet vanuit deze tank komen. (...) van het hoe en waar die verontreiniging ontstaat en voor het vaststellen van de aanvang van die verontreiniging op de site is bijkomend onderzoek nodig."

Klager voert dus terecht aan dat de journalist een

Raad van de journalistiek

onzorgvuldige bronnencontrole heeft uitgevoerd, waardoor de strekking van zijn artikel niet overeenstemt met de inhoud van het proces-verbaal. Daarbij komt dat de hele teneur van de bijdrage, met een titel als 'Ginder Ale nog niet van kwalijk geurtje af' en geïllustreerd met een foto van de burgemeester met het proces-verbaal in de hand, een negatief beeld van klager oproept.

Het feit dat klager al herhaaldelijk gereageerd had op eerdere artikelen in Het Nieuwsblad, had de journalist bovendien tot extra waakzaamheid moeten aanzetten. Voor dit onderdeel is de klacht gegrond.

2. Over het wederhoor

Voor de publicatie van het artikel van 17 april 2003 is klager om een reactie gevraagd, die op verschillende plaatsen in het artikel ook is weergegeven. Dit onderdeel van de klacht is ongegrond.

Klager betwist eveneens dat zijn woorden correct zijn weergegeven. Aangezien de versies van klager en van de journalist hierover tegenstrijdig zijn, en de Raad voor de Journalistiek geen mogelijkheid tot verificatie heeft, kan hij zich niet uitspreken over dit onderdeel van de klacht.

3. Over het rechtzetten van foutieve informatie

Het Nieuwsblad voert aan dat het recht van antwoord op het

artikel van 17 april 2003 niet beantwoordde aan de vereisten van de wet. Van een journalist kan worden verwacht dat hij foutieve informatie rechtzet, ongeacht de wijze waarop hij aan zijn nieuwe informatie is gekomen. In deze zaak is dat niet gebeurd. Pas in december 2003 is aan klager een voorstel gedaan tot publicatie van een nieuwe tekst. Deze correctie op het eenzijdige karakter van het artikel van 17 april 2003 kwam zeer laat en kon door klager dan ook als onvoldoende worden ervaren.

Voor dit onderdeel is de klacht gegrond.

4. Over de belangenvermenging

Klager heeft niet aangetoond dat er een belangenvermenging bestaat tussen de activiteiten van journalist Herpol als verslaggever van Het Nieuwsblad en diens medewerking aan het lokale blad 't Cursiefje'. Het loutere feit dat de gemeente Merchtem, naast verschillende andere lokale besturen en handelaars, haar mededelingen in dit blad laat verschijnen, laat niet toe te concluderen dat er belangenvermenging bestaat in hoofde van de journalist.

Voor dit onderdeel is de klacht ongegrond.

Brussel, 9 september 2004

s c h e e f b e k e k e n

"Het gesprek met Coveliers was 'schone televisie', maar ik was die avond liever elders geweest."

Phara De Aguirre, over tien jaar Terzake in De Standaard van 24 september 2004.

"Toen ik nog maar enkele maanden Terzake presenteerde, kreeg ik Yves Desmet in de studio na het ontslag van Ludwig Verduyn. Ik was doodnervus, omdat ik vreesde dat de ouwe rot in 't vak zo'n groentje als ik gewoon zou wegspeelen. Maar het werd toch een goed gesprek. Ik weet niet of Yves Desmet weet dat ik dus ooit samen met hem een hoogtepunt heb beleefd."

Phara De Aguirre, over tien jaar Terzake in De Standaard van 24 september 2004.

"Dat ze zich bewust worden dat objectieve journalistiek niet bestaat, maar dat ze wel proberen het wat meer te benaderen."

De wensen van Hugo Coveliers (VLD) voor de Terzake-ploeg die het tienjarig bestaan viert, in De Morgen van 24 september 2004.

"De mainstream-media durven de regering-Bush amper met de vinger wijzen. Daardoor kan de regering-Bush in een 'politiek van ontkenning' leven."

Katrina Vanden Heuvel, hoofdredactrice van het magazine The Nation, in Knack van 13 oktober 2004.

"Kinderen die elkaar aflossen op de speelplaats is van alle tijden. 'Ik kan niet naast elke leerling een leerkracht plaatsen', zei schooldirecteur Karel Vanderheyden in de krant. Gelijk heeft hij. Jammer genoeg staat er tegenwoordig naast elke mama een journalist en een cameraman."

Karl Van Den Broeck, over een moeder die in de media moord en brand schreeuwde nadat haar zontje op de speelplaats een scheenbeen brak, in De Morgen van 5 oktober 2004.

"Vorig jaar kon je niet naast de bevallingskamers kijken, dit jaar zijn het de bouwputten en de esthetische chirurgen. Je kunt nu al voorspellen wat het overaanbod van morgen zal zijn."

Johan Tuyaearts, directeur van het productiehuis Sultan Sushi over de eenheidsworst op de tv-markt, in De Morgen van 25 september 2004.

"Het wordt hoe dan ook de hoogste tijd dat er ook een geschiedenis wordt

geschreven van de Vlaamse journalistiek."

Jos Bouveroux, hoofdredacteur VRT-radionieuws, in een recensie van het boek 'Journalistiek in Nederland 1850-2000', verschenen in Ons Erfdeel van september 2004.

"Ik heb uren met haar naar Sesamstraat zitten kijken, ze leerde me Madonna kennen, ze is altijd mijn venster op die Andere Wereld geweest. Zonder haar zou ik wellicht nog stoffiger geworden zijn."

Journalist Marc Reynebeau over zijn dochter in Het Laatste Nieuws van 2 oktober 2004.

"Ik lees Het Laatste Nieuws graag. Ik vind het een creatieve, originele, opwindende krant. Alleen moeten ze dringend leren dat niet elk buikgevoel het waard is om een artikel van te maken. Intelligent en volks is een prachtige maar moeilijke combinatie - de allermoeilijkste - waarbij vooral het eerste lid wel eens in de verdrukking komt. Als ze dan toch zoveel hoogopgeleiden hopen te bereiken, is het zaak constant te waken dat zoiets niet gebeurt."

Journalist Tom Naegels in De Standaard van 30 september.

"U stoort mij. Wanneer ik even tijd heb voor u? Nooit, want u stoort altijd." *Sergio Brio, ex-trainer van eersteklas voetbalploeg Bergen, toen De Standaard hem contacteerde voor uitleg over zijn ontslag en opstappremie van een half miljoen euro, in De Standaard van 5 oktober 2004.*

"Luister, ik ben al mijn hele leven biseksueel. Het is de schuld van de media. Ik heb me nooit als lesbo geprofileerd."

Eva Pauwels, ex-vrouw van Jacques Vermeire, over haar afwisselend hetero, lesbo en biseksueel zijn, in Blik en dan gretig geciteerd in De Morgen van 8 oktober 2004.

"Ach, we moeten de reacties op het forum wat relativeren. Het gaat om enkelingen die de indruk wekken dat ze spreken uit naam van duizenden." *Nethoofd Jan Hautekiet relativeert de kritieken van luisteraars over de herschikking van Radio 1, in Gazet van Antwerpen van 5 oktober 2004.*

"In Tsjetsjenie houdt niemand rekening met vrouwen, dat was voor mij een voordeel."

Reporter Anne Nivat die, vermomd als Tsjetsjeense vrouw, zes maanden lang de oorlog meemaakte, in De Standaard van 6 oktober 2004.

DE PERS EN HET BRUSSELSE PARKET: GEMUILKORF

Sinds half oktober is het voor journalisten een stuk moeilijker werken in het Brusselse 10 uur kwart en halfelf in de 'annex' van het justitiepaleis rondwaren, en wie op straat plaatsvinden - riskeert manu militari buiten te worden gezet. Enkel bij een vooraf gemaakte afspraak worden doorgevoerd op een moment dat de nieuwe woordvoerder van het parket De Poot, die net nu de gerechtelijke pool van Gazet van Antwerpen voor de politiek van het parket van Brussel..."

Er scheelt iets op het parket van Brussel. Er is iets grondig mis met de perswoordvoering. Op zich is dat niet nieuw. Alleen de oude garde weet nog hoe het er vroeger aan toe ging. Om 9u15 werden de lokale persjongens verwacht voor de kleine berichtjes over 'sacochentrekkerij' en kleine diefstalletjes, om 10u15 was het aan de 'grote' journalisten voor de hete dossiers en de grote affaires. Perswoordvoerder Peytier verdween en met hem de 'kleine' persconferentie. Vanaf toen werd alles meteen in het 'groot' gedaan, om 10u15 stipt. De volgende jaren konden we amper de namen van de perswoordvoerders noteren, zo snel kwamen en gingen ze. Tot Jos Colpin aan het roer kwam. Een verademing. De rust in het bijgebouw kwam helemaal terug. Wie via een gunstige wind iets had horen waaien, kon bij Jos Colpin terecht voor bevestiging of weerlegging.

Nooit kwam de vraag uit welke richting de gunstige wind gewaaid had. Iedereen wist van de informele contacten op 'het derde' (waar de onderzoeksrechters hun bureau hebben) of de andere verdiepingen (waar de speurders van de gerechtelijke politie rondliepen). Maar de speurders verhuisden. Ze ruilden de gezapige QuatreBras voor de gebetonneerde IBM-building. Gedaan met rondlopen en even binnenwippen, gedaan met informele contacten. Zelfs de telefoon bleek niet meer veilig te zijn. Meer verontrustend is echter dat ook de persmededelingen van de federale politie tot zoveel als nihil werden gereduceerd. Op basis van de persmededelingen (of beter: het gebrek eraan) kunnen we niets anders dan concluderen dat het hele politiekorps totaal overbodig is geworden. De hoofdstad is vrij van zware criminaliteit, driewerf hoera!

De persmededelingen werden herleid tot het niveau van de 'sacochentrekkerij' van tien jaar geleden en de kruimeldiefstallen op de hoek van de straat. Dát, en alleen dát wordt nog meegedeeld.



Parketwoordvoerder Jos Colpin voor het hoofdbouw van het Brusselse justitiepaleis: een betere toeverlaat dan zijn vervangster Estelle Arpigny. (Foto Bert Van de Broucke/PhotoNews)

Ook in het bijgebouw van het parket veranderde er geleidelijk het een en ander. Zelfs een perswoordvoerder - hoe goed hij ook is - heeft soms ook nog andere dingen te doen dan de pers te woord te staan. Jos Colpin kreeg een eerste vervangster. Vraag ons niets over de kwaliteiten van Estelle Arpigny, ze heeft ze ongetwijfeld. Alleen niet als perswoordvoerder. Naast pertinent weigeraarster om Nederlands te spreken (als afgestudeerd juriste kunnen we ons niet voorstellen dat ze er te dom voor is), heeft ze het niet voor de pers en laat ze ook geen enkele gelegenheid voorbij gaan om dat in al haar talen - Frans dus - te verkondigen. Elke vraag wordt systematisch afgewimpeld met "je ne sais pas", meestal gevolgd door een "et si je le savais, je ne le vous dirais même pas..." Een beetje lastig als net dát een onderdeel van je job is. Gelukkig wordt het gecompenseerd door haar voorliefde voor camera's...

Eind augustus was er de beruchte ontsnapping én het oppakken van gangster Ben Allal. De jongeman belandde na zijn arrestatie op een bankje op de derde verdieping van het bijgebouw van het parket. Maar liefst 45 minuten zat hij daar braaf te wezen. Het cellenblok mocht dan wel maar een paar verdiepingen lager zijn, de inspanning om die mens daar even veilig op te bergen, was er te veel aan. Ben Allal zat er nog altijd toen een paar journalisten op de derde verdieping hun intrede maakten. Niet voor Ben Allal, wel omdat journalisten nu eenmaal altijd op zoek zijn naar nieuws. Nu wéét je als journalist dat dit niet het moment is voor een exclusief interview. Je trekt je discreet terug en probeert van op ruime afstand de boel te volgen.

Alleen was dat buiten Estelle Arpigny gerekend. Zij stond net op dat ogenblik voor twee weken in voor de perswoordvoering, en de afwezigheid van zowel Jos Colpin als oudersdeken onderzoeksrechter Bruno Bulthé (dé baas op

D EN TOCH HET RODE GEVAAR

else parketgebouw. Ze moeten voortaan een rode badge dragen, mogen enkel nog tussen een andere verdieping dan de vijfde wordt gezien - waar de persbriefings van het parket vermelde afspraak met een magistraat kan van die regels worden afgeweken. De beperkinget, Estelle Arpigny, de officiële communicaties al tot omzeggens nul heeft herleid. Désirée ke redactie ruilt, ontbindt haar duivels tegen het nieuwe reglement. "Er scheelt iets op het

Désirée De Poot

het derde) gaven haar de ruimte om te doen wat ze al zo lang had willen doen. Geïnformeerd door een klerk over de aanwezigheid van 'de pers' op het derde, stookte ze als een furie naar beneden. De twee journalisten kregen het order weg te gaan, wat beiden deden. Maar mevrouw Arpigny vermoedde dat een derde zich ergens in de toiletten had verborgen. Het kwam tot een - zoals zij het noemde - 'cache-cache', een wilde achtervolging, in de gangen van het bijgebouw. Een vruchteloze zoektocht die gefrustreerd eindigde in het bureau van de Procureur des Konings. De geviseerde journalist was haar ontglipt! Dat was niet eens zo moeilijk, aangezien vele (maar voor haar onbetrouwbare) getuigen konden vertellen dat die ene journalist het gebouw had verlaten en naar zijn redactie was teruggekeerd.

Enfin, het huis was te klein en het duurde amper 24 uur vooraleer La Estelle de oplossing had gevonden. Mét toestemming van de Procureur des Konings natuurlijk. Vanaf die bewuste dag moesten de journalisten die al jaren elke dag naar de persbriefing komen en dus door iedereen gekend zijn, zich 's morgens mét perskaart aanmelden. Dan konden ze in groep naar boven vertrekken. Na de persconferentie kregen ze vijf minuten om een plasje te doen. Daarna moesten ze uitgeschreven zijn.

De uitleg was, voor een journalist tenminste, bevreemdend. Het parket vond dat te veel onderzoeksrechters 'het beroepsgeheim' schonden en informele contacten onderhielden met de pers. Dat het parket dat in de hand werkt

door zoveel als geen informatie te geven waardoor de journalist zich steeds meer voelt aangespoord om zelf op zoek te gaan, is blijkbaar maar een detail. Dat de journalist soms info gaat zoeken bij de bron omdat de perswoordvoerder pertinent weigert om informatie te bevestigen of te weerleggen, zal ook maar een klein detail zijn. Maar dat het de onderzoeksrechter is die in dat geval de wet overtreedt, en niet de journalist... dat kunnen alleen maar kwatongen beweren. Toch is het de journalist die wordt gestraft.

Gelukkig kwam Jos Colpin terug uit vakantie en met de terugkeer van Colpin werd de maatregel onmiddellijk ingetrokken. Tijdelijk weliswaar. Als journalist hadden wij opgeworpen dat we gevisieerd werden en dat journalisten kennelijk gevaarlijker zijn dan echte criminelen. Een aantal gasten die onder voorwaarden zijn vrijgelaten, moeten zich op geregelde tijden komen aanmelden op het parket. Zij worden dan begeleid tot de juiste verdieping, maar worden dan gewoon losgelaten. Het is heerlijk verdwalen in een gebouw waar de deuren geen sloten hebben, de handtassen netjes naast de bureaus staan en de jassen mét portefeuilles keurig over de stoelen hangen...

De maatregel tegen de journalisten was wel ingetrokken, al was het maar tijdelijk. Want, jawel, vanaf 15 oktober moet iedereen nu een badge hebben om binnen te mogen. Witte badges voor de leden van de gerechtelijke orde; groene voor de tolken en vertalers, de gerechtsdeurwaarders en de advocaten die hun toga niet aan hebben en hun beroepskaart kunnen tonen; de politiekaart voor de politiediensten; gele voor de bezoekers; en, jawel, rode voor de journalisten. Mét de vermelding dat zij slechts tussen 10u15 en 10u30 het gebouw mogen betreden, alleen op de vijfde verdieping en alleen als ze een precies omschreven afspraak hebben met een magistraat die zelf de afspraak moet meedelen aan het onthaal.

Een rode badge en aan de leiband. Dat is het lot van de journalist. Al die moeite (beeld je in hoe lang het aanschuiven is vooraleer die ene dame van het onthaal alle perskaarten heeft ontvangen en letter per letter ingetikt...). En dat allemaal om op die vijfde verdieping bijna niets (bij mijnheer Colpin) en helemaal niets (bij madame Arpigny) te horen. Er zijn vele manieren om de pers te muilkorven... Er is iets mis op het parket in Brussel. Iets grondig mis.....



De deadline voorbij

DE LOPERS VAN DE WETSTRAAT

Een column van Mark Vlaeminck

Hoe oud ik ook mag worden, altijd zal ik al mijn chefs en hoofdredacteurs dankbaar blijven en het zijn er nochtans onmenselijk veel geweest. Dankbaar, niet voor alles dat ze mij hebben aangedaan, maar vooral voor wat ze mij niét hebben laten doen.

Assisenzaken en koningsreizen, boekbesprekingen en interviews, commentaren en hartsaangelegenheden, ik heb het allemaal geschreven. Met of tegen mijn zin, schitterende stukken en ronduit slechte schrijfsels, artikelen om eeuwig te bewaren en teksten om liefst zo gauw mogelijk te vergeten. Maar van één facet van de journalistieke bedrijvigheid ben ik al die jaren gespaard gebleven. En gelukkig maar. Ik heb het over de Wetstraatjournalistiek.

Ik mag wel eens graag een namiddagje plaats nemen op een publieke tribune in het Paleis der Natiën. In mijn studententijd broste ik al de cursus Griekse paleografie om in het parlement te gaan kijken en luisteren naar Maurits Coppieters of Paul-Henri Spaak, de vader van Antoinette. Leerzame en leuke ervaringen waren dat, maar toch ben ik blij en opgelucht dat ik over het reilen en zeilen van onze politici en politicae in de Wetstraat nooit heb moeten berichten. Alleen al louter fysiek zou ik dat als een onmenselijke marteling hebben ondergaan. De collega's die 'de Wetstraat doen' moeten immers niet alleen in staat zijn om ad rem verstandige vragen te stellen in de hoop dat ze even verstandige antwoorden krijgen, ze moeten er ook nog eens in slagen om harder te lopen dan de dames en vooral heren ministers van wie ze zo graag een stevige uitspraak willen noteren.

Vooraf in tijden van politieke hoogspanning en echte of bijna-crisissen zie ik het elke avond weer in het televisiejournaal. Uit een of ander imposant gebouw in de Wetstraat of aan het Martelarenplein komt een al even imposante minister of partijbonds naar buiten die helemaal geen zin heeft om nu al zijn plannen te verduidelijken.



(Foto Nick Hannes)

Gesteld dat hij zelf al weet wat hij van plan zou zijn. Maar die toch zo belangrijke politicus staat daar en wordt meteen, weer of geen weer, omstuwde door een collectie journalisten. De politicus haast zich weg en loopt naar zijn auto. Alle journalisten lopen hem achterna.

Doorgaans wint de politicus de race. Hij glipt in zijn wagen, draait in het beste geval eventjes zijn raampje naar beneden en zegt dat hij niets te zeggen heeft. Geen commentaar. No comment. Jean-Luc Dehaene was al kampioen in volzinnen van die beknoptheid en na hem is het er niet op gebeterd.

Die houding van weglappende politici staat

in pijnlijk contrast met de mediageilheid waarmee ze zich op andere momenten, als het hen beter uitkomt, wel aan de pers en dus aan de bevolking presenteren. Dan verwachten ze dat iedere journalist met cassetterecorder, camera of pen klaar staat om Een Belangrijke Verklaring vast te leggen.

Misschien moesten journalisten maar eens onder elkaar afspreken om de rollen om te keren. En zelf, allemaal tesamen, weg te lopen zodra er een politicus de zoveelste nachtelijke marathonvergadering verlaat. Met zijn allen het Warandepark in. 's Zomers kan het daar tussen de struiken en onder het lover nog best gezellig zijn. En dan de politici maar achter die journalisten lopen. Loontje komt om zijn boontje.

Het valt trouwens op hoe graag politici uit de oppositie zich wel aan de pers presenteren. Kijk maar naar de heer De Crem. Maar wacht tot Pieter minister is. Dan zullen we eens zien hoe rap ook hij weg kan lopen.

Ik ben maar al te blij dat ik niet achter hem aan moet hollen. En dat ik dergelijke praktijken nooit heb moeten beoefenen. Daarvan hebben al mijn chefs en hoofdredacteurs mij al die jaren gespaard. Misschien beseften zij ook wel dat voor die vorm van journalistiek mijn buik in de weg hing. Toen al. En nu nog.

Onder embargo

125 euro. Dat is wat een primeur losse medewerkers bij Het Nieuwsblad tegenwoordig opbrengt. Twee voorwaarden weliswaar: het nieuws moet gepubliceerd worden op de nationale pagina's, en de primeur wordt de dag nadien overgenomen door radio of tv.

"Als je zoiets hebt, meld je dat aan **Gunther Van Praet** die dan de chequeboek bovenhaalt", staat in een interne mail van coördinator **Guy Delforge**.

'De' chequeboek? Kost je een boete van 125 euro, Guy!

Ooit, nog niet zo lang geleden, werden primeurs gehonoreerd met een rondje op café. Te betalen door degene die de primeur had geleverd.

Wellicht is zo'n premiesysteem à la Nieuwsblad wat de Vlaamse uitgever en hun plaatsvervangers op de redacties bedoelen met 'flexibele verloning'. Dat was ook de reden waarom ze, nog niet zo heel lang geleden, de nationale CAO voor dagbladjournalisten opbiezen. Te weinig flexibel en te duur, orakelden de liberale profeten **Van Thillo & Co**.

De Journalist reikt zichzelf wegens bovenstaande, uitzonderlijk mooie primeur een bijzondere premie uit van 375 euro.

Het nieuwsje haalt dan wel de radio of tv niet, maar dat doet nieuws over de merkwaardige loon- en arbeidsomstandigheden van journalisten toch nooit.

Overigens: als het echt moet, vinden we toch een fijne VRT-collega die ons een plezier wil doen.

Dit in tegenstelling tot **Rudy Collier** van De Morgen, die blijft klagen dat hij de primeurs van zijn journalisten nooit op de openbare zenders ziet verschijnen.

Dit volgens Rudy opnieuw in tegenstelling tot (zozegde!) primeurs van de VUM-kranten die maar al te gretig door het Reyerscomplex worden afgenomen.

Het kan Collier misschien een troost wezen dat dit Groot-Bijgaarden op termijn handenvol geld aan premies moet kosten. Ook al nu Het Nieuwsblad nu 7 dagen op 7 verschijnt natuurlijk.

Nee, **Mathias Danneels**, de dagelijkse standpunten worden niét als primeurs aangerekend. Jawel Matthias, ook al worden ze elke dag door de radio overgenomen...

Rudy Collier kon zich eind september serieus optrekken aan hoog bezoek op de redactie: **Romani Prodi**, de vorige voorzitter van de Europese Commissie!

Echt opkijken moest Rudy niet, ook Prodi flirt met de 1 meter 60.

Ook niet van de grootste, maar fiks in het verweer dezer dagen: VRT-baas **Tony Mary**.

Moesten de bazen van de commerciële omroepen maar niet zo dom zijn om een wel erg hooggegrepen nota tegen de openbare omroep te laten uitlekken, natuurlijk.

Van wie kwam dat lek, trouwens?

Voor de rest wel een mooie scoop van **Kris Vanderhaegen**, natuurlijk. Van Het Nieuwsblad. Maar toch geen premie Kris, had je maar losse medewerker moeten zijn...

Wat is het verschil tussen een premie voor een journalistieke primeur en een persprijs? Een persprijs wordt uitgereikt door een deskundige jury.

En twee: terwijl een scoop niet noodzakelijk de meest correcte journalistiek uitmaakt, komt bij een persprijs kwaliteit altijd bovendien.

Ach, we dramatiseren, in het Wilde Westen leverden premiejagers ook al eens een verkeerde scalp binnen, en zijn de VS daar zoveel slechter van geworden?

Jawel, **Pascal Dendooven** van De Standaard, je scoop over megaverdie-

ner **Jan Coene** van Picanol/Belgacom was prima. Maar die 125 euro zijn uitsluitend voor correspondenten van Het Nieuwsblad bestemd.

Persprijzen! De JAM (Journalisten Auteurs Maatschappij) reikt twee prijzen en nog eens twee beurzen uit aan jonge journalisten met maximaal vijf jaar ervaring in de stiel. Prijzen en beurzen hebben elk een waarde van 2.500 euro.

Het is met name de bedoeling onderzoeksprojecten en reportages te steunen die het grote publiek sensibiliseren rond het belang van natuurlijke rijkdommen en schone technologie. Alle info op www.jam.be.

Ondertussen krijgt **Guido Roelants** een morele, maar daarom niet minder substantiële prijs voor zijn jarenlange inzet bij de JAM. Guido nam op 1 oktober jl. ontslag als voorzitter; zijn opvolger is zich aan het warmlopen. Guido blijft wel VVJ-bestuurslid en délégué bij Gazet van Antwerpen, waar hij sportjournalist is.

Voor de prijs voor onderzoeksjournalistiek 2004, die uitgereikt wordt door de VVOJ (de Nederlands-Vlaamse Vereniging van Onderzoeksjournalisten), zijn er vier genomineerden. Daaronder geen enkele Vlaming.

Te druk bezig met premies jagen, allicht.

Geen nood: tot 31 oktober kunnen we nog meedingen naar de prestigieuze persprijzen Lorenzo Natali 2004, goed voor 5 keer 10.000 euro. De Europese Commissie looft die prijzen uit voor journalistieke werkstukken die het publiek sensibiliseren rond het belang van democratie en mensenrechten.

Alle info: www.prixnatali.info.

Journalist **Jeroen Corduwener** heeft intussen de tweejaarlijkse persprijs Filip Decock voor bijdragen over de Derde Wereld in de wacht gesleept. Alweer een Nederlander. Die weliswaar af en toe voor De Standaard freelancet.

Van haar kant reikt de VVJ deze maand nog een prijs voor engagement uit aan **Jan Prenen**, die eind september afscheid nam als voorzitter van de afdeling Antwerpen-Limburg van de Vereniging van Beeldjournalisten (BFFP/VVB).

"Na 52 jaar ononderbroken taakvervulling in alle gelederen van de Beroepsunie, en ondermeer 13 organisaties van de Fotopersprijs Vlaanderen, meen ik dat ik me nu in alle vrijheid kan terugtrekken", aldus Jan in zijn afscheidsbrief.

Ludo Mariën en **Bert Hulselmans** nemen de rol in de afdeling over.

Gaat de prijs van slimste mens ter wereld na de roemloze afgang van **Yves Desmet** vorig jaar eindelijk naar een journalist? Denk dat je voor een premie gaat, Greet!

De prijs voor het Journalistieke Thuiswerk dan: die gaat deze maand naar **Jean-Charles Verwaest** en **Kris Goossenaerts** van Het Nieuwsblad. Dit nadat de VUM het Antwerpse kantoor van HN heeft opgedoekt.

Gelet op haar positieve kastoestand, heeft de VVJ ook nog een prijs voor het Vijfde Wiel aan de Wagen gecreëerd: de primeur (!) gaat naar **Pol Van Den Driessche**, pas gepromoveerd tot politiek hoofdredacteur van VTM en daarmee het vijfde lid van de hoofdredactie geworden.

De Transferprijs van de maand is voor **Eddie Groenwals**. Verlaat de VRT en gaat werken voor minister van Cultuur en Sport Bert Anciaux (Spirit).

Geen prijs wegens al voldoende schadevergoeding gekregen van de rechtbank: het minderjarige dochttertje van **Caroline van Monaco**. Twee Duitse kranten moeten liefst 76.000 euro - een recordbedrag in Duitsland - ophoesten wegens schending van de privacy.

De prijs voor de Levende Dode tot slot gaat deze maand naar **Walter Cronkite**, befaamd Amerikaans journalist. Vanuit Washington laat VRT-correspondente **Greet De Keyser** ons weten dat Cronkite nog alive and kicking is, in tegenstelling tot wat De Journalist van september liet uitschijnen. Sorry Walter. De Journalist levert de helft van zijn hoger behaalde premie van 375 euro ootmoedig weer in.



Onzichtbare bijdrage. Zichtbaar succes.

Onzichtbare bijdrage - In tal van industrietakken is BASF een belangrijke partner. Samen met onze klanten werken wij aan de ontwikkeling en de optimalisering van nieuwe oplossingen. Overal ter wereld gaan wij de meest uiteenlopende uitdagingen aan, weliswaar meestal achter de schermen.

Zichtbaar succes - De resultaten van onze bijdragen mogen er zijn ! Of het nu gaat om het verbeteren van processen, het verhogen van de kwaliteit of het verminderen van de kosten voor onze klanten. Een voorbeeld? Hoogwaardige materialen voor extreem stevige sport- en vrijetijdsuitrustingen. Zo dragen wij bij tot het succes van onze klanten. En tot een hogere levenskwaliteit voor iedereen.

www.basf.be

 **BASF**

The Chemical Company